

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.574 van 3 september 2008

in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. VAN DE VOORDE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 juli 2004 het Rijk binnen en diende op 3 januari 2008 een tweede asielaanvraag in. Op 21 april 2008 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: "*U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en aan ahmadi-moslim te zijn afkomstig uit Khokhar Garbi, district Gujrat in de provincie Punjab. U verliet Pakistan in juni 2004 en diende hier op 5 juli 2004 een eerste asielaanvraag in. De bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) van 13 juli 2004 werd op 19 augustus 2005 door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) bevestigd. De Raad van State verwierp uw beroep op 29*

november 2007. Op 3 januari 2008 diende u hier een nieuwe asielaanvraag in met volgende elementen: u vreest bij terugkeer naar Pakistan te zullen worden gearresteerd. In uw dorp was een conflict ontstaan tussen de ahmadi-moslims en de soennitische moslims. In 2000 werd door een maulvi uit uw dorp, Ghulam Rasool, een klacht tegen u en een andere ahmadi ingediend onder twee blasfemiewetsartikels. U dook onder bij uw schoonfamilie in Khokhar Garbi en in 2002 vluchtte u naar Karachi. Pas vijf-zes maanden nadien vernam u dat er een “FIR” (First Information Report) en arrestatiebevel tegen u bestonden, en dat de politie naar u op zoek was. U zocht een smokkelaar en in juni 2004 verliet u het land. Het proces in deze zaak is nog steeds hangende, en bij een terugkeer naar Pakistan zal u worden gearresteerd en een zware celstraf krijgen. U legde ter staving van uw asielrelaas volgende documenten voor: een kopie van het “FIR” dd. 25/10/2000 met geattesteerde vertaling, kopie van het arrestatiebevel met geattesteerde vertaling, een brief van de “amir” van uw gemeenschap in Gujrat, een brief van een advocaat, kopie van uw identiteitskaart en een krantenartikel over een aanval op een ahmadi-moskee in oktober 2005.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept een “Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen” in.
1. Verzoeker voert aan dat “het Commissariaat-generaal zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen” en meent “dat dit niet geschied is, minstens op zeer gebrekkige wijze moge onder meer blijken uit de hierna opgesomde vergissingen en fouten in de bestreden beslissing van het Commissariaat-Generaal. Dat het Hof van Cassatie geoordeeld heeft nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd; (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166.) Dat dit principe eveneens werd opgenomen in de Grondwet, mn. onder art. 149 van de Grondwet; Dat kan besloten worden dat, indien een bestuurshandeling niet degelijk gemotiveerd werd, zulks leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en zulks geldt als bewijs dat de Commissariaat-generaal voor Staatlozen en vluchtelingen de voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft: Dat er in casu sprake is van een onjuiste, en anderzijds een manifest gebrek aan motivering in de beslissing, wat ertoe leidt te besluiten dat de aan het Commissariaat-generaal voor Staatlozen en vluchtelingen voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht werden.”
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Aangezien verzoeker tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, wordt dit middel verder vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. Te dezen is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd om de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag te herbeoordelen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in onderhavige procedure beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde feiten.
5. Verzoeker wijst er op dat hij *“nieuwe elementen aanhaalt om zijn tweede asielaanvraag te staven. Verzoeker [dreigt] immers bij een terugkeer naar Pakistan te worden gearresteerd wegens een klacht tegen verzoeker onder twee blasfemiewetsartikels. Dat het niet kan worden betwist dat het beleid dat door Pakistaanse regering tegenover Ahmadi-moslims wordt gevoerd een schending uitmaakt van de mensenrechten. Pakistaanse autoriteiten vervolgen de Ahmadi-moslims door hen allerlei wettelijke beperkingen op te leggen. Bij schendingen van mensenrechten wordt niet ingegrepen. De Pakistaanse religieuze (fundamentalistische) elite beschouwt de ahmadi-moslims als ketters (kaflrs). Vele politieke leiders in Pakistan steunen de moellahs om er politiek voordeel uit te halen en gebruiken de ahmadi-moslims vaak als zondebok.”*
1. Verzoeker legde een kopie neer van een FIR met vertaling en een kopie van een arrestatiebevel met vertaling.
1. De Raad wenst te benadrukken principieel geen geloof te hechten aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (R.v.St., X, nr. 142.624, maart 2005; R.v.St., X, nr. 133.135, 25 juni 2004). De Commissaris-generaal verwijt verzoeker terecht vage verklaringen te hebben afgelegd betreffende de herkomst van deze documenten: *“u denkt dat uw schoonvader ze via een derde van het politiekantoor verkreeg maar u weet niet wie die persoon is (CGVS P. 8)”* en *“Nergens uit de documenten die u voorlegde blijkt dat deze verkregen werden van de rechtbank. U verklaarde dat er in deze zaak ook oproepingen en een “charge sheet” (inbeschuldigingstelling) zijn opgesteld, maar deze documenten legde u niet voor (CGVS p. 6, 8)”* Het is redelijk

van verzoeker te verwachten dat hij de herkomst van de documenten die hij aanbrengt afdoende kan toelichten. Zijn onwetendheid op dit punt, waarvoor geen aannemelijke verklaring gegeven wordt, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de neergelegde documenten.

2. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt daarenboven dat *een kopie van een FIR, en in extenso van gerechtelijke documenten* bij de rechtbank aangevraagd kunnen worden door de beklaagde, zijn advocaat of eender wie belang heeft bij de zaak (antwoorddocument cedoca pak2008-002w). De website waarop het antwoorddocument steunt en uitdrukkelijk naar verwijst (zie voetnoot 2) blijkt dat dergelijke fotokopieën door de rechtbank gecertificeerd worden door een rubberen stempel. De Raad stelt vast dat deze op de door verzoeker neergelegde fotokopieën ontbreekt, en dat het derhalve geen authentieke fotokopieën betreft.
2. Uit bovenstaande blijkt dat noch verzoekers verklaringen, noch de informatie opgenomen in het administratieve dossier de waarachtigheid van de stukken kunnen ondersteunen. Deze komen dan ook bedrieglijk voor.
6. Verzoeker legt verder een brief van de amir van zijn gemeenschap en een brief van zijn advocaat in Pakistan neer.
1. De Raad stelt vast dat de stukken geen officiële documenten zijn maar een gesolliciteerd karakter vertonen en dan ook voorkomen als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure. Wat de brief van de advocaat betreft stipt de bestreden beslissing bovendien terecht aan *“U legde een brief voor van advocaat Ashiq Hussain Shah dd. 7/09/2007, terwijl u eerder beweerde dat er in Pakistan geen advocaat is die uw belangen behartigt (CGVS p. 6). Bij confrontatie hiermee beweerde u niet af te weten van het bestaan van deze advocaat, en hem zelf geen brief te hebben geschreven, terwijl de brief van de advocaat verwijst naar een brief die u hem zou geschreven hebben (CGVS p. 9). U wist hier echter niks over. (CGVS p. 9).”* Verzoekers verklaringen zijn dermate incoherent en tevens onverzoenbaar met de inhoud van de neergelegde stukken dat hieraan geen geloof kan worden gehecht en zijn algehele geloofwaardigheid verder wordt aangetast.
7. De bestreden beslissing wijst er op dat verzoekers verklaringen niet enkel ongeloofwaardig voorkomen maar bovendien tegenstrijdig zijn met de verklaringen die hij aflegde in het kader van zijn eerste asielaanvraag: *“U blijkt nog tijdens uw verblijf in Pakistan op de hoogte te zijn gebracht van het bestaan van het “FIR” en arrestatiebevel: dit hoorde u namelijk van uw schoonvader toen u zelf nog in Karachi verbleef (CGVS p. 3-4). U beweerde naar Karachi te zijn gevlucht in 2002 en ongeveer vijf à zes maanden nadien te hebben gehoord dat er een klacht en arrestatiebevel waren opgesteld (CGVS P. 3-4). Echter, tijdens uw eerste asielaanvraag werd in het gehoor in dringend beroep (DB) ook gevraagd of er ooit een ‘FIR’ of arrestatiebevel tegen u waren opgesteld, en hierop antwoordde u ontkennend (CGVS DB p. 7). U kon geen afdoende verklaring bieden voor deze opmerkelijke tegenstrijdigheid: u beweerde enkel niet alle details te hebben kunnen vertellen bij uw eerste asielaanvraag omdat u gespannen was (CGVS P. 10). Men kan echter moeilijk een klacht onder de blasfemiewetten en een arrestatiebevel beschouwen als details, te meer daar ze nu de hoofdreden uitmaken voor uw nieuwe asielaanvraag (CGVS p. 7). De geloofwaardigheid van deze nieuwe elementen komt dan ook zwaar in het gedrang. Bovendien is het merkwaardig dat u pas in 2002 naar Karachi ging, terwijl zowel het ‘FIR’ en arrestatiebevel in 2000 werden opgesteld zoals uit de*

voorgelegde documenten blijkt. U zou pas van het bestaan ervan op de hoogte zijn geraakt toen u al een half jaar in Karachi verbleef, want u was voordien ondergedoken in uw dorp (CGVS p. 5). Pas na uw vertrek naar Karachi kwam de politie u bij uw schoonouders zoeken (CGVS p. 5). Er kan toch worden verondersteld dat als een arrestatiebevel wordt uitgereikt in 2000, uw geboortedorp de eerste plaats zal zijn waar de politie u zou komen zoeken en dat u hiervan wel op de hoogte zou worden gebracht, ook al had u zelf geen contact met de dorpeelingen (CGVS p. 5). U kon niet verduidelijken hoe het kwam dat de politie u later toch is komen zoeken bij uw schoonfamilie, u kunt immers slechts stellen niet te weten hoe op deze vraag te antwoorden (CGVS p. 6). U legde ter staving van uw aanvraag het bovenvermelde "FIR" en arrestatiebevel voor. Deze documenten ontving u na het einde van uw eerste asielprocedure (CGVS p. 6-7). Aangezien u al voor uw vertrek uit Pakistan van hun bestaan wist is het zeer merkwaardig dat u ze pas bij uw tweede asielprocedure voorlegt."

1. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De bevindingen van de Commissaris-generaal vinden grondslag in het administratief dossier en worden door verzoeker niet betwist noch weerlegd. Verzoeker kan weerom geen aannemelijke verklaring geven voor de tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de kern raken van zijn asielrelaas.
1. Verzoeker beperkt zijn argumentatie in het verzoekschrift tot een loutere herhaling van zijn voorgehouden asielrelaas en een algemene verwijzing naar het beleid van de Pakistaanse autoriteiten, dat echter niet gestaafd wordt met objectieve informatie, noch geconcretiseerd wordt. Het internetartikel betreffende een incident in oktober 2005 doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Aangezien de motivering van de bestreden beslissing dan ook geenszins door verzoeker wordt gevitieerd, dient de Raad na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier vast te stellen dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.
2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Ondergeschikt vraagt verzoeker *"te worden erkend in het statuut van subsidiaire bescherming. Verzoeker loopt persoonlijk een risico op ernstige schade. Verzoeker dreigt bij een eventuele terugkeer minstens een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te ondergaan. Hij heeft hiervan de nodige bewijzen overgelegd."*
1. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont niet aan in de specifieke negatieve aandacht te staan van zijn overheid waardoor zijn vrees voor vervolging niet wordt aangetoond. Hij toont evenmin aan dat er bepaalde elementen

zouden zijn, waaruit zou kunnen blijken dat in hoofde van verzoeker zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 september 2008 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken

dhr. B. PIL, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

B. PIL.

K. DECLERCK.